

סיפור התנין

כתבה ל. גארינג
ציורים ב. סאמס

"יש לי בעיה".

זה מה שאמר לי ג'ק רגע לפי שהמורה
קראה לנו לחזור מיד למקומותינו. חבל
רק שג'ק יושב בסוף הכיתה ואני
בשורה הראשונה.

אני טובה בפתרון בעיות החברים.

ומעניין מה היא הבעיה של ג'ק.

אולי אמא שלו התבלבלה ושמה לו את
הרקיקים של כלב בתיבת ארוחת עשר
ולכלב בובי נתנה את כריך הנקניק
שלו?

אני מסתכלת על ג'ק. הוא לא נראה
רעב במיוחד ולא כמישהו שאכל רקיקי

כלב לארוחת עשר.

אז זה לא זה.

או אולי חייזרים חטפו אותו כשישן ורק

סמוך לספינת החלל שלהם הוא

השתחרר, כי בובי הכלב עשה מהומה

תמיד חוזרים הביתה ביחד.
אז גם זה לא זה.
או אולי תנין גדול הגיע דרך הביוב
לשירותים בבית שלהם והבהיל את כל
המשפחה. עכשיו אמא של ג'ק יושבת
על מזנון המטבח עם אחותו הקטנה
של ג'ק, ולא יודעות מה לעשות.
אני מסתכלת שוב על ג'ק. הוא באמת
נראה כמישהו שאמו ואחותו מאוימות
על ידי תנין.
אז זהו זה כנראה.
התוכנית שלי פשוטה. נגרש את התנין
למקלחת וניתן לו לחיות האמבטיה. ג'ק
ישמח להיות היחיד בכיתה עם תנין
מחמד.
רק שהמשפחה לא תוכל להתרחץ.
לג'ק זה בוודאי לא יהיה אכפת, אבל
אבא ואמא שלו לא ישמחו.
לא, יש לי רעיון אחר. עם אצבעות דגים

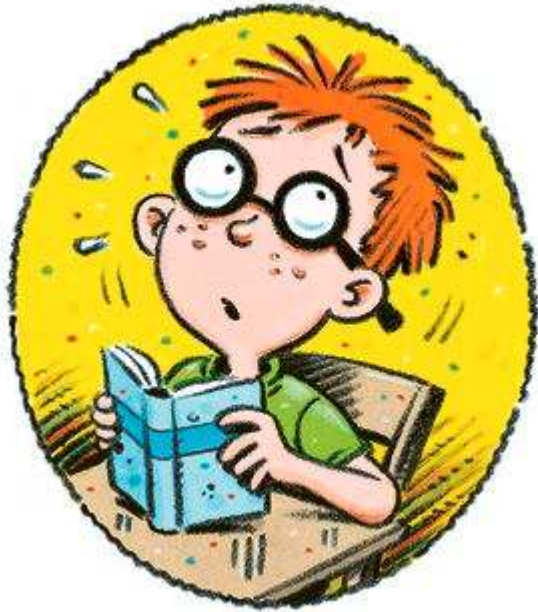
והחייזרים נבהלו?
אבל הם תפסו את בובי ועכשיו ג'ק
מוכרח לחשוב איך לשחרר אותם?
אני מסתכלת החוצה. אני רואה את
בובי שמחכה לג'ק לפני בית הספר. הם

עליה ולחשוב בהגיון. אז אכתוב עכשיו
מה אני יודעת על התנינים.
1. האפים שלהם חדים יותר מאשר
של אליגטורים.
2. הם קיימים על כדור הארץ
מאתיים מיליון שנים.
3. הם מטמינים את ביציהם בבוץ.
כל זה עדיין לא עוזר, אבל אני ממשיכה
לכתוב.

אפתה את התנין ואוביל אותו לארגז
גדול ושם נכלא אותו. את הארגז נסגור
עם סרט הדבקה ואחר כך יחד עם ג'ק
נסחב אותו אל הנחל ונזרוק למים.
הארגז ישבר והתנין יוכל לשחות בנחל.
רק - איפה נמצא ארגז מספיק גדול
בשביל התנין?
הם.. המורה תמיד אמרה שכדי לפתור
בעיה צריך לחשוב קודם מה יודעים

"הו זה" אומר ג'ק "אבדתי את העפרון שלי, אבל קיבלתי את הרזרבי של מריו."
ובאותו רגע אני מבינה שלא שמעתי אף מילה מכל מה שאמרה המורה בשיעור. אינני יודעת מה יהיה במבחן חשבון מחר.
עכשיו לי יש בעיה.

4. תנינים של מים מתוקים אוכלים דגים, צפרדעים, צבים, ציפורים ויונקים קטנים.
5. תנינים של מי ים אוכלים נחשים, בופלו, בקר, ואפילו בני-אדם. משהו מצלצל במוחי. נדמה לי שאני קרובה כבר לפתרון. אני כותבת:
 1. רק תנינים של מי ים אוכלים בני-אדם.
 2. בביוב לא זורמים מי ים.
 3. התנין הזה יצא דרך הביוב. אז – התנין הזה לא אוכל אנשים! הפעמון מצלצל. השיעור נגמר. אני רצה ממקומי אל ג'ק בסוף החדר. "ג'ק" אני קוראת "אין לך מה לדאוג. אין כל סכנה לאמא ולאחותך."
 - ג'ק נראה מבולבל. "על מה את מדברת?"
 - "נו – אמרת שיש לך בעיה."